

బాలనాగమ్మ

పానుగంటి రాజులు ఏలే రాజ్యంలో నాగళ్లపూడి గట్టున్నది. అక్కడ మాయల ఫకీరున్నాడు. వాడికి ఒక బ్రహ్మాండమైన కోట వున్నది. కోటలోపల ఏడు వెండి మేడలూ, పద్దానుగు బంగారు మేడలూ ఉన్నాయి. అన్నిటికీ నట్టనడమ పన్నెండు స్తంభాల మసీదున్నది. ఈ మసీదులో కూచుని మాయలఫకీరు అరవమూ, ఖురానూ చదువుతాడు. వాడు చాలా గొప్ప మంత్రగాడు. వాడి చుట్టూ ఎప్పుడూ భూతా లుంటాయి. ఏడువందల ఎర్ర భూతాలూ, మూడువందల ముక్కిడి భూతాలూ వాడు చిటికెవేస్తే పలుకుతాయి.

మాయలఫకీరు చిటికెవేశాడు. చాకలి దయ్యం దివిటీ పట్టింది. మంగలి దయ్యం అద్దంచూపింది. కుమ్మరిదయ్యం కూడు వండింది. గొల్లదయ్యం మేకలు తెచ్చింది. వెట్టిదయ్యం కట్టెలు తెచ్చింది. లంబాడీ దయ్యం కాళ్లు పట్టింది. ముసలి దయ్యం ముచ్చట్లు చెప్పింది.

తూర్పునుంచి ఒక పక్షీ, పడమటి నుంచి మరొకపక్షీ వచ్చి నాగళ్లపూడి గట్టుమీది గంగరేగు చెట్టుమీద జంటగా కూర్చున్నాయి. మాయలఫకీరు తన ఉంపుడుకత్తెఅయిన గాండ్లసంగునుపిలిచి, "ఒసే, సంగూ! ఆ పక్షులు చూడవే. నాకు అటువంటి జోడులేదే!" అన్నాడు. గాండ్ల సంగు ముసలిదయి పోయింది, మరి ఒక పడుచు అందగత్తెను తెచ్చి దానితో సుఖంగా ఉంటూ, దానికి, సంగుకూ లడాయిపెట్టి వినోదం చూడాలని పుట్టింది ఫకీరుకు. వాడు ఒక నల్లపిల్లిని చంపి భస్మంచేసి యెడమకంటికి అంజనంవేసి అందులో నాలుగు దిక్కులూ కలయ

చూశాడు. పడమటిదిక్కుగా పన్నెండామడ దూరాన పానుగంటి పట్టణంలో ఉన్న బాలనాగమ్మ మాయలఫకీరు కంటపడింది. ఆమెను చెరపట్టుకురావటానికి తీర్మానించుకున్నాడు. నాగళ్లపూడి గట్టుకింద మౌలాలీపేటలో ఉన్న గాండ్లసంగుఇంటికి వెళ్లాడు.

గాండ్లసంగు ఫకీరుకు పట్టెమంచం, వేసింది. రెండుపుట్ల గోధుమ రొట్టెలూ, పంధుం పెసరపప్పూ వండిపెట్టింది. ఫకీరు అదంతా తిని, మూడుతూముల నూనె తాగి, అరవైలోటాల కల్లు తాగాడు. కైపెక్కలేదు. తాటికాయంత నల్లమందు మింగాడు, నిషా రాలేదు. బంగీ తాగాడు. మత్తే కలగలేదు. మూడుపుట్ల గంజాయి బంగారపు హుక్కాలో వేసి చిలుము పట్టి సాగాడు. ఫకీరు హుక్కా తాగుతుంటే ఏడు పల్లెలూ ఒక్కసారి మండినట్టుంది. ఇప్పుడు ఫకీరుకు ఉషారు పుట్టుకొచ్చింది. బాలనాగమ్మను తీసుకురావాలనే తహ తహ జాస్తిఅయింది. లేచి చక్కగా వేషం వేసుకుని అద్దంలో చూసుకొన్నాడు. ఈవేషంతో బాలనాగమ్మను తీసుకురాలేననుకున్నాడు. బుడ్డిచెంబు పట్టి, పంచాంగం చంకనపెట్టి, నడుముకు అంగవస్త్రంచుట్టి

బ్రాహ్మణవేషం వేశాడు. అదీ బాగా కనిపించలేదు. త్రాసు పట్టుకుని కోమటివేషం వేశాడు. అదీ బాగా లేదు. చివరకు నెత్తిన రుద్రాక్ష కిరీటం, నడుముకి బంగారు సల్లా, చంకన విభూతిజోలెలూ పెట్టుకుని బాలవయస్సుగల జంగందేవర వేషంవేశాడు. శంఖూ, గంటా చేత పట్టాడు. వెండిబెత్తమూ, బంగారు బెత్తమూ జోలీలోవేసి పానుగంటికి బయలుదేరాడు.

జంగంవేషంలో ఉన్న మాయల ఫకీరును తలారిరాముడు కోట బయట నిలవేసి లోపలికి పోవడానికి అజ్ఞలేదన్నాడు. బిచ్చంకావలిస్తే తానే వేస్తానన్నాడు. మాయలఫకీరు యెన్ని చెప్పినా తలారిరాముడు వినలేదు.

ఫకీరుకు కోపంవచ్చి, "ఓరీ నీ కిందుకనే పిల్లలు కలగలేదు. నేను చూతు, ఏడురోజుల కిందట బాల నాగమ్మకు బాలుణ్ణి యిచ్చాను" అన్నాడు. ఈ మాట వినగానే ఆ మాయ జంగాన్ని చూసి

తలారి రాముడు సాక్షాత్తుగా శివుడే అనుకున్నాడు. మాయలఫకీరు కాళ్ళమీద పడి తనకు పిల్లల్ని ఇవ్వమని బతిమలాడాడు. మాయలఫకీరు చిటికెడు విభూతి జోలెలో నుంచి తీసి తలారిరాముడి నొసట పెట్టి, గుప్పెడు విభూతి చేతికిచ్చి, "ఈ విభూతి తీసుకుపోయి నీభార్యలనోట్లో కొంతవెయ్యి, నెత్తిన కొంత చల్లు. నీ ఇంటిమీదా, కప్పుమీదా, గాదెల్లోనూ, గంపల్లోనూ, బావుల్లోనూ, దొడ్డిలోనూ చల్లు" అని చెప్పాడు.

తలారి రాముడు ఒక్క పరుగున ఇంటికి వెళ్లాడు. మాయలఫకీరు చెప్పినట్టే విభూతి భార్యల నెత్తినా, నోళ్లలోనూ, ఇంటోనూ, కప్పుమీదా, దొడ్లోనూ, బావిలోనూ వేసేశాడు. విభూతి పడిన చోటల్లా పిల్లలు పుట్టుకొచ్చారు. తలారిరాముడి నెత్తినుంచీ, వాడిభార్యల నెత్తినుంచీ పిల్లలు దూకసాగారు. ఇల్లంతా పిల్లలే. గంపల్లోనూ, గాదెల్లోనూ పిల్లలే. ఇంటికప్పుమీద పిల్లలు. దొడ్డినిండా పిల్లలు. లుక లుక లాడుతూ బావినిండా పిల్లలే. మూడు నాలుగువందల పిల్లలు ఒకేసారి, "అమ్మా, అన్నమే! నాన్నా, అన్నమే!" అని ఒకటే గోల చేస్తున్నారు. ఎంతతిన్నా వాళ్ళ ఆకలి తీరదు. ఇల్లంతా ఊడ్చిపెట్టేశాడు తలారి రాముడు. వాడికి గాభరా యెత్తింది. ఒక్క పరుగున వచ్చి జంగం కాళ్ళమీదపడి, "బాబూ, నాయనా! నాకు పిల్లలూ వద్దు, పిడుగులూ వద్దు! ఈ పిల్లల్ని లేకుండా చేస్తివా, నిన్ను కోటలోకి పోనిస్తాను" అన్నాడు.

మాయలఫకీరు మళ్లా తలారిరాముడి నొసట విభూతిపెట్టి, "పో, నీకు కావలసినంతమంది పిల్లలే ఉంటారు!" అన్నాడు. తలారి రాముడు ఇంటికి వెళ్లి చూసుకునేసరికి, జంగం దేవర ధర్మాన, ఏడుగురు పిల్లలే ఉన్నారు. తలారి రాముడి ప్రాణం

కుదటబడింది. వాడు తిరిగివచ్చి మాయల ఫకీరును కోటలోపలికి పోనిచ్చాడు.

మాయలఫకీరు కోటలో ప్రవేశించాడు. బాలనాగమ్మ ఏడురోజుల బాలింతరాలు. ఆమె అక్కలు ఆరుగురూ వెండి బిందెలు పట్టుకొని బావికిపోతూ కనిపించారు. ఫకీరు వాళ్ళ బిందెలనిండా వరహాలు చేశాడు. వాళ్లు ఆశ్చర్యపడి యింటికిపోయి చూసుకుంటే బిందెలనిండా చిల్లిపెంకులున్నాయి. మాయలఫకీరు సూర్యనాగమ్మ ఇంటికి పోయి, "గారడివానికి, కట్టుమోతు వానికి, బాలింతరాలికి, పసిబిడ్డ తల్లికి మా బసవన్న విభూతి పెట్టితే, భూతప్రేత పిశాచములు పారిపోతవి, బ్రహ్మరాక్షసు లణగిపోను. శాంభమూర్తి కరుణా కటాక్షం కలిగి, గురుకటాక్షం కలిగి వర్ధిల్లవలె" అని అరిచాడు.

ఈవిధంగా బాలనాగమ్మ అక్కలు అరుగురి మేడలకీ వెళ్లి భిక్షం అడిగాడు. అఖరుకు బాలనాగమ్మ మేడకు వచ్చాడు. భం. భం అని శంఖం పట్టాడు. దాసీలు బిచ్చం వెయ్యబోతే తిప్పికొట్టి, ఇంటి యజమానురాలిని వచ్చి బిచ్చం వెయ్యమన్నాడు. బాలనాగమ్మ పురిటి బాలింతరాలని దాసీలు చెప్పారు. బాలనాగమ్మ బయటికి వచ్చి బిచ్చం వెయ్యక పోతే తా నిచ్చిన సంతానం తిరిగి తీసుకు పోతానని బెదరించాడు. దాసీలు భయపడి వెళ్లి బాలనాగమ్మకు చెప్పారు. తన బిడ్డను ఎక్కడ చంపిపోతాడో అని బాలనాగమ్మ పురిటి మంచం మీదినుంచి లేచి జంగం దేవరకు బిచ్చం పెట్టటానికి సిద్ధపడింది. కాని, మంచంలో పిల్లవాడు ఏడవసాగాడు. వాడు ఏడుపు మానుతాడని తన వేలి ఉంగరంతీసి వాడి వేలికి పెట్టింది. బిచ్చం పట్టుకుని బయటికి వచ్చింది.

బాలనాగమ్మ ఏడుగిరులు దాటివస్తేగాని మాయలఫకీరు బిచ్చం పట్టనన్నాడు. గిరులు దాటిరావటానికి బాలనాగమ్మ భయపడింది. పిల్లవాణ్ణి చంపేస్తానని ఫకీరు భయపెట్టాడు. బాలనాగమ్మ ఫకీరు మాటలకు జడిసి బయటికి వచ్చింది. బిచ్చం జోలెలో వేసుకుంటూ ఫకీరు ఆమెను రాగిబెత్తంతో తాకాడు. వెంటనే బాలనాగమ్మ కుక్కగా మారిపోయింది. కుక్క లోపలికి పరుగెత్తి "బొంయి,బొంయి"మని అరుస్తూ పిల్లవాడి మంచం చుట్టూ తిరిగింది. ఫకీరు కుక్కను బయటికి రమ్మని అదలించాడు. కుక్క బయటికి వచ్చేసింది. దానిమెడకు తోలుపట్కా తగిలించి మాయలఫకీరు వెంటబెట్టుకొని కోటబయటికి వచ్చాడు.

కోటవాకిట తలారిరాముడున్నాడు. వాడు జంగందేవర వెంట ఉన్న కుక్కను చూసి, "ఇది నీ వెంట లోపలికి పోలేదే, దీన్ని నేను బయటికి పోనివ్వను"అన్నాడు. ఫకీరు మంచిగా చెప్పాడు. బెదిరించాడు. కుక్క బయటికి పోవటానికి మటుకు తలారి రాముడు ఒప్పలేదు. ఫకీరు తన జోలెలో నుంచి ఇంత విభూది తీసి తలారిరాముడిపై చల్లాడు. వాడికి శివం ఎత్తింది. పిచ్చివాడల్లే తలారిరాముడు పాలాలవెంటా, అడవులవెంటా పరిగెత్తసాగాడు.

మూడోనాటికి మాయలఫకీరు నాగళ్ళపూడి గట్టు కింద మౌలాలీపేట దగ్గిర ఒక మర్రిచెట్టు చేరుకున్నాడు. వెంట వస్తున్న కుక్కను బంగారు బెత్తంతో తాకాడు. గల్లు గల్లున గాజుల చప్పుడైంది. అందెల మువ్వల చప్పుడైంది. తళుక్కున మెరిసి బాలనాగమ్మ ప్రత్యక్షమయింది. మోహం పట్టలేక మాయలఫకీరు "కోమలాంగీ, నా కోరిక దీర్చవే. ఒక్క ముద్దు పెట్టవే," అని తహతహ లాడసాగాడు.

"ఓరీ మాయలఫకీరా, నేను పన్నెండేళ్ల వ్రతం పట్టాను. ఆవ్రతం పూర్తిఅయేదాకా నీ కోరిక చెల్లించలేను. ఆ తరవాత నే నెక్కడికి పోతాను? ఈ లోపల నన్ను ముట్టుకుంటివా తలపగిలి చచ్చిపోతావు, జాగ్రత్త" అన్నది బాలనాగమ్మ.

ఇన్ని మాయలు నేర్చిన మాయల ఫకీరుకు వశీకరణ మంత్రాలూ, ఆకు పసరులూ తెలియవు. బాలనాగమ్మ మాటలకు వాడు భయపడి గడగడ వణికి పోయాడు.

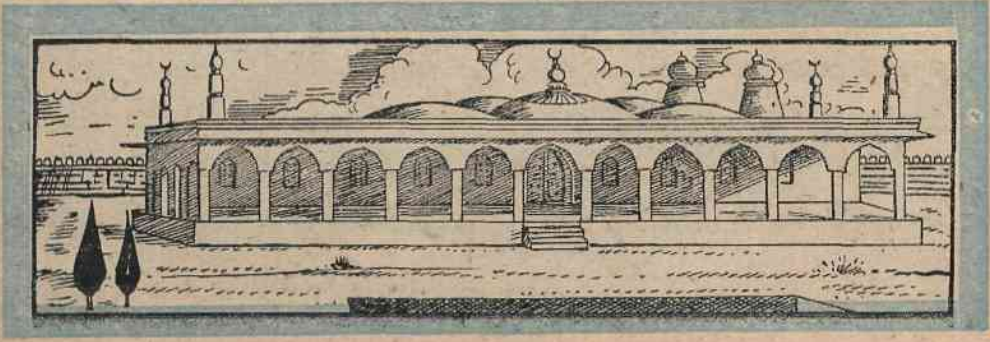
బాలనాగమ్మను వెండిబెత్తంతో తట్టి ఇంత బూడిదచేసేసి ఆ బూడిదను జోలెలో వేసుకుని గాండ్లసంగు మసీదుకు వెళ్లాడు. బాలనాగమ్మను తీసుకురావటం సాధ్యం కాక మాయలఫకీరు ఒంటరిగా తిరిగివచ్చాడనుకుని గాండ్లసంగు వాణ్ణి యెగతాళి చేసింది.

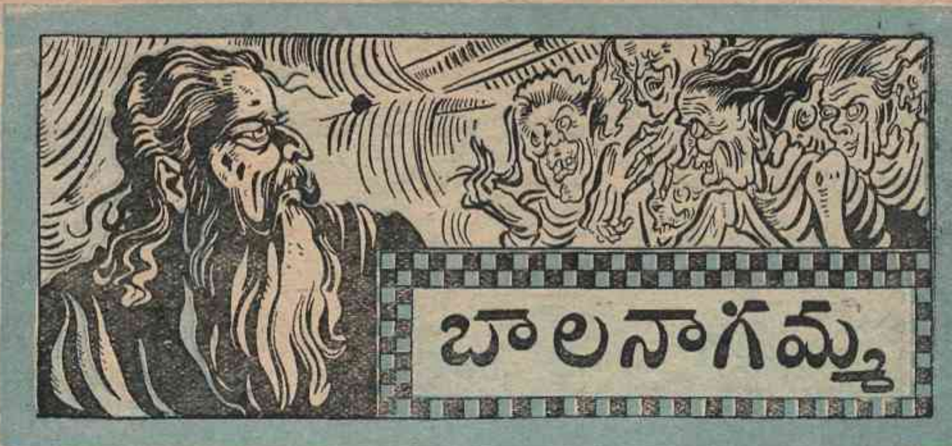
మాయలఫకీరు జోలెలో బూడిద పైకి తీసి బంగారు బెత్తంతో తట్టాడు. గల్లు గల్లున గాజులూ, అందెల మువ్వలూ మోగుతూ, తళుక్కున బాలనాగమ్మ ప్రత్యక్షమయింది. మసీదంతా ఒక్కసారి వెలిగిపోయింది.

"అయ్యో, తల్లీ! వీడిపాల నేను పడనే పడ్డాను. నువుకూడా యెందు కొచ్చావు?." అని అడిగింది గాండ్లసంగు బాలనాగమ్మను. బాలనాగమ్మ భోరున ఏడిచింది.

బాలనాగమ్మను మసీదులోనే ఉంచి, మాయలఫకీరు పన్నెండేండ్ల వ్రతం ఎప్పటి కవుతుందా అని యెదురు చూడసాగాడు.

మసీదులో బంధింపబడిన బాలనాగమ్మ తన పసిపాపకు కలిగిన అవస్థ తలుచుకొని దుఃఖించసాగింది. దుర్మార్గుడయిన మాయలఫకీరు తనను ఖైదుచేసినట్టు తన భర్తకు ఎలాగ తెలియటం? [ఇంకావుంది]

బాలనాగమ్మను మాయలఫకీరు ఎత్తుకు పోయినాడన్న వార్త పానుగంటి పట్నమంతా పొక్కింది. పొత్తిళ్లలో ఉన్న పసివాణ్ణి చూసి బాలనాగమ్మ అక్కలు, "అయ్యో, తండ్రీ! యెంత దురదృష్టవంతుడివిరా! నువు పుట్టకమునుపే నీ తండ్రులు గండికోట వెళ్లారు. నువు పుట్టగానే నీ తల్లిని మాయలవాడు చెర పట్టుకు పోయినాడు" అని ఏడిచారు.

పానుగంటి పట్నంలోనున్న కాపులూ, కరణాలూ, కమ్మ వెలమదొరలూ సభచేసి, తమకు తెలియకుండా మాయలఫకీరు వచ్చి వెళ్లినందుకు చాలా అవమానపడ్డారు. గండికోటకి కబురుపంపాలనితీర్మానించారు. కాని మనుష్యులనుపంపితే ఈకీకారణ్యాలు దాటి ఎప్పటికి పోను? అందుచేత డేగలను పైకి తీశారు. బాలనాగమ్మకు కొడుకుపుట్టాడనీ, ఏడురోజుల పచ్చి బాలింతరాలిని నాగళ్లపూడి గట్టువిలే మాయలఫకీరు చెర బట్టుకు పోయినాడనీ, చంటిబిడ్డను దాదులు పాలిచ్చి పెంచుతున్నారనీ జాబులు రాసి డేగలమెడలకు కట్టి, ఊరు బైట వాటిని వదిలేశారు. మూడుజాముల కల్లా డేగలు గండికోటకు వచ్చి వాలాయి.

జాబులలో ఉన్నవార్త వినగానే ఏడుగురు అన్నదమ్ములూ బాకులు దూశారు. వారి వెంట పన్నెండువేల సేన ఉన్నది. రెండు వందల ఫిరంగులు ఉన్నవి. ఈ సైన్యంతో నాగళ్లపూడి గట్టుమీద పడి, రాముడు రావణాసురుణ్ణి సంహరించి సీతామ్మవారిని తెచ్చినట్టు, ఫకీరువాణ్ణి చంపి బాలనాగమ్మను తెచ్చుకోవటానికి సన్నాహం చేశారు. శంఖాలు మోగాయి. దండుబూరలు మోగాయి. గుర్రాలమీద

ఢంకా మోగింది. అట్టహాసంగా సైన్యం కదిలింది. పులిరాజు పట్టణమూ, గంగవాది పట్టణమూ వాటి నాలుగోరోజుకు సైన్యం నాగళ్ళపూడిగట్టు చేరి కోట నాలుగువైపులా ముట్టడించారు. ఘడియ పొద్దెక్కేసరికి ఫిరంగులు బారు చేసి మూడు వరసలు కాల్చారు. కాని, ఒక్క గుండుకూడా కోటకి తగలలేదు, కోటలోపల పడలేదు. గుళ్లన్ని మధ్య దారిలోనే పగిలిపోయాయి. కోట గోడకున్న ఇంత సున్నపు బెత్తికఅయినా ఊడలేదు, ఫకీరువాడి మహిమ!

ఇన్నిఫిరంగులూ మూడు రోజులు పేల్చినా కోట గోడలమీద మనుష్యులు కనిపించక పోయేవరకు కోటలో అసలు మనుష్యు లున్నారా అని రాజులకు సందేహం కలిగి బురుజులకు నిచ్చెన లెత్తించి కొందరు మనుష్యులను గోడల పైకి ఎక్కించారు. కోటలోపల ఎక్కడా ఒక మగపురుగు లేదు. ఫకీరు చెరపట్టి తెచ్చిన ఆడజనం అక్కడక్కడా కనిపించారు. చివరకు మసీదుబయట పట్టె మంచంమీద పడుకుని చల్లగాలికి నిద్ర పోతున్న ఫకీరు కనిపించాడు. వాణ్ణి చూడ

గానే ఫిరంగులను గిలకలమీద బురుజుల పైకి ఎత్తించారు.

ఈలోపుగా గాండ్లసంగు కోటగోడలమీద మనుష్యులను చూసి, "లేవరా, ఫకీరూ, నీ పొగరు అణచటానికి శత్రువు లొచ్చారు. నిన్ను హతమారుస్తారు, లే!" అని నిద్ర లేపింది. కాని ఫకీరు లేవలేదు. గరిటె ఎర్రగా కాల్చి అంటించినా వాడు గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు.

రాజులు ఫిరంగులు బారుచేసి మాయల ఫకీరు మీద పేల్చారు. ఏవో నల్లులు కుడుతున్నా యనుకొని ఫకీరులేచి చూశాడు. శత్రువు లొచ్చారని కనుక్కున్నాడు. వెంటనే బాలనాగమ్మను తీసుకొని మశీదు పైకి ఎక్కాడు. బాలనాగమ్మ మశీదుపైనుంచి తన భర్తనూ, బావగార్లనూ, వారి సైన్యాలనూ చూసి పెద్ద పెట్టున ఏడిచింది.

అది చూసి ఫకీరు, "ఎందుకే ఏడుస్తావు? వీళ్లు మనల్ని ఏమైనా చేస్తారనుకున్నావా? మనకేమీ భయంలేదు. నా దెబ్బ చూడు," అంటూ ఒక లాఠీ తీసి దాన్ని మంత్రించి పంపాడు. అది కోట దాటిపోయి శత్రువులతో యుద్ధం చెయ్య సాగింది. దాని దెబ్బకు తట్టుకోలేక సైనికులు

పారిపోసాగారు. లాఠీ మూడువందల మందిని చంపి ఫకీరుచేతికి తిరిగి వచ్చింది.

"ఇప్పుడు మనం స్వయంగా వెళ్లి లడాయిచేస్తాం," అంటూ ఫకీరు, కుళ్లాయి పెట్టి, కంబళి నడుముకు చుట్టి, కర్ర చేతపట్టి, గుప్పెడు విభూతి తీసుకుని, "యారే అల్లా, యారే ఖుదా" అనుకుంటూ తూర్పు దర్వాజాగుండా కోటదాటి శత్రు సైన్యాల మధ్యకు వచ్చాడు. తక్షణం పన్నెండు వందల సైనికులు ఫకీరును చుట్టుముట్టి ఏ కండ కా కండ సరికేశారు. మరుక్షణమే వాడు ఇంకోమూల పుట్టాడు. అక్కడకూడా వాణ్ణి తల కొట్టేశారు.

ఈవిధంగా వాణ్ణి నరుకుతూనే ఉన్నారు, వాడు మళ్లీ పుడుతూనేఉన్నాడు. ఆఖరుకు సైనికులు విసిగి, వాణ్ణి చంపి దహనంచేసి బూడిదఎత్తి చెరువులో పోశారు. చెరువునీటి లోంచి ఫకీరులేచివచ్చి, "ఒరే, ఇంతవరకు లడాయిమీది. ఇక మా లడాయి చూడండి" అని చేతిలోవిభూతి అన్నివేపులాచల్లాడు.

వెంటనే రాజుల ఏనుగలన్నీ నల్లరాళ్లు ఐపోయాయి. గుర్రాలు నాపరాళ్లయాయి. ఒంటెలు ఎర్రరాళ్ళయాయి. పన్నెండు వేల బలగమూ రాళ్లగుట్ట లయిపోయారు. ఫిరంగులు నీళ్లకుండలయాయి. ఏడుగురు రాజుల డేరాలూ గోరింటపొద లయి పోయాయి. ఏడుగురు రాజులూ పుట్టలై పోయారు. రాజుల వెంటవచ్చిన ముగ్గురు మంత్రులూ శిలలయినారు. ఈ విధంగా సైన్యం యావత్తూ ఒక్కసారిగా మాయ మైపోయింది. ఎక్కడా ఏ అలికిడీ లేదు.

మాయల ఫకీరు బాలనాగమ్మ దగ్గరికి తిరిగిపోయి, "చూడవే, భామా, ఇక మన ఇద్దరికీ అడ్డులేదు. రా, ఒక్క ముద్దియ్యి," అంటూ ఆమెను కౌగిలించుకోబోయాడు.

"ఓరీ, ఫకీరూ, నా పన్నెండేళ్ళ వ్రతం పూర్తికాకుండా నన్నంటితే తల పగిలి చస్తావు, జాగ్రత్త," అన్నది బాలనాగమ్మ.

ఏడుగురు రాజులూ పన్నెండువేల బలగమూ ఒక్కసారిగా చచ్చిపోయారన్నవార్త రాగానే పానుగంటిపట్టణమంతా ఆర్తనాదాలతో దుఃఖసముద్రంలో మునిగిపోయింది. పట్టణానికే వైధవ్యం కలిగినట్టయింది. బాలనాగమ్మ అక్కలు ఆరుగురూ భర్తలకోసం గొల్లున ఏడిచారు. తలలు పగలగొట్టుకోబోయినారు. కాని వారుకూడా చస్తే ఇక బాలనాగమ్మ కొడుకును యెవరు చూస్తారు? ఆరుగురూ గుండెలు రాళ్లుచేసుకొని, వెంట్రుకతో కొండపాకిన చందంగా, ఆ కుర్రవాణ్ణి చూసుకుంటూ రోజులు గడపసాగారు.

బాలనాగమ్మ కొడుకు బాలవద్దిరాజు క్రమంగా పెరిగి పెద్దవాడు కాసాగాడు. అయిదోయేడు రాగానే అక్షరాభ్యాసం చేయించారు. ఒక్క ఘడియలో ఓనామాలు పూర్తిచేశాడు. మరోఘడియకల్లా గుణింతాలు వచ్చేశాయి. చూస్తుండగానే బాలవద్దిరాజు బాలరామాయణమూ, అమరమూ, గజేంద్రమోక్షమూ, భారత భాగవత రామాయణాలూ, కావ్యాలూ, అలంకారాలూ చదివి పూర్తిచేసేశాడు.

చదువు పూర్తికాగానే రోజుకు వరహా జీతం ఇచ్చి ముగ్గురు జట్టీలను ఏర్పాటు చేశారు. బాలవద్దిరాజు గరిడీ సాములు నేర్చాడు. దండాలూ, గుంజీలూ తీశాడు. జోడీలు తిప్పాడు. కత్తిసాము నేర్చాడు. విల్లూ బాణమూ నేర్చాడు. బాలుడి ప్రజ్ఞ చూసి ఊళ్ళోవాళ్ళంతా సంతోషించారు. తండ్రిని మించిన కొడుకు కీర్తి తెస్తాడన్నారు.

ఇట్లా ఉండగా ఒకనాడు నంబివారి నరసమ్మ కడవ బుజాన పెట్టుకొని నీళ్లకు పోతూ ఉండగా చూచి బాలవద్దిరాజు తన కేపాటి గురి ఉందో చూచుకోవటానికి బాణం ఎక్కుపెట్టి వదిలాడు. నరసమ్మ చేతిలో కుండ పుటుక్కున పగిలి, ఆమె

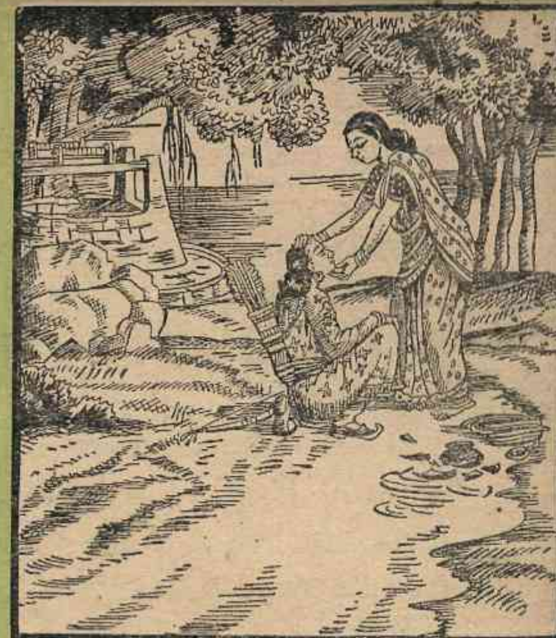
బొటనవేలికి ములికి తగిలి నెత్తురుబొట్లు కారాయి. అది చూసుకుని కోపంవచ్చి నరసమ్మ, "నీ తల్లి బాలనాగమ్మను, మహా ఇల్లాలిని ఆ ఫకీరువాడట్లా చెర పట్టుకు పోయాడు గాని నీకు మాత్రం చావు రాకపోయె." అని తిట్టింది.

ఈ మాటలువిని బాలవద్దిరాజు నిర్ఘాంత పోయాడు. ఆమాట మళ్లీ చెప్పమని బతిమాలాడు, బెదిరించాడు. నరసమ్మ కథ అంతా చెప్పింది. తన తల్లి బాలనాగమ్మను మాయలఫకీరు చెరపట్టి నాగళ్లపూడిగట్టుకు తీసుకుపోవటమూ, వాడిమీదికి దండెత్తి పోయిన తన తండ్రులు ఏడుగురూ రాళ్లయి పోవటమూ బాలవద్దిరాజు తెలుసుకున్నాడు.

"ఇదంతా నాకు తెలియదు. నన్ను తిట్టమాకు, నరసమ్మా. దీవించు. నేను నీ కొడుకును, నీవు నా తల్లివి," అన్నాడు.

"వర్ధిల్లు, నాయనా, బాలవద్దిరాజా! నువు వెళ్లి నీ తల్లిని రక్షించుకురా. ఆ మాయల ఫకీరు నీ చేతిలో చస్తాడులే," అని నరసమ్మ దీవించింది.

బాలుడు గరిడీకి తిరిగివచ్చి దానికి తాళం పెట్టేశాడు. నేరుగా ఇంటికివెళ్లి ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాడు. స్నానానికి

లేవమంటే లేవడు. అన్నం తినడు. పిలిస్తే పలకడు.

"ఎవరైనా తిట్టారా, కొట్టారా? ఎందుకు రా పలకవు?" అని తల్లులు బతిమాలారు. చివరకు బాలవద్దిరాజు, "మా అమ్మ ఎవరు? నాన్న ఎవరు?" అని అడిగాడు.

"మేమే నీకు అమ్మలం. నీ తండ్రులు చచ్చిపోయారు." అన్నారు వాళ్లు.

"మీ ఆరుగురికడుపునా నేను పుట్టానా? మీలో నన్ను కన్నదెవరు? చెబుతారా, చెప్పరా?" అన్నాడు బాలుడు.

"అయ్యో, తండ్రీ, నీ కిదంతా ఏ గొడ్డు మోతుముండ చెప్పిందిరా? పిల్లల్ని కన్న

తల్లి ఎవతె అయినా చెబుతుందా?" అని వాళ్లు శాపనార్థాలు పెట్టసాగారు.

"ఒకరిని ఎందుకు తిడతారమ్మా? మీకు వచ్చిన భయమేమీ లేదు, నా తలిదండ్రు లెవరో, వాళ్ళ కథ ఏమిటో చెప్పండి," అన్నాడు బాలుడు.

ఇక దాచి లాభం లేదనుకుని వాళ్ళు జరిగినదంతా చెప్పి, "ఈ వంశానికి నువ్వొక్కడవు దక్కావు, నాయనా, నిన్ను మేము పువ్వుల్లో పెట్టి పెంచాము," అన్నారు.

"నేను వెళ్లి మా తల్లిని చూసివస్తాను. అనుజ్ఞ ఇవ్వండి," అన్నాడు బాలుడు.

"అయ్యో, నాయనా! నువ్వు అక్కడి కెట్లా పోతావు? పన్నెండువేల బలగాన్ని పొట్టన పెట్టుకున్నాడే, ఆ మాయల ఫకీరు నిన్ను బతకనిస్తాడా? నువు నిజంగానే పోదలచుకుంటే మా అరుగురికీ నీ చేతి మీదిగానే ఇంత విషంపెట్టి, మమ్మల్ని ఇంత బూడిదచేసి ఆతరవాత వెళ్ళు. మేము నీకోసం బతికుండి ఏడవలేము," అన్నారు తల్లులు.

"మీ రేమీ భయపడకండి. నేను నాగమల్లె విత్తులు తెచ్చి అంతఃపురంలో నాటుతాను. నేను ఎన్నిసార్లు అన్నం తింటానో అన్నిసార్లు వాటికి మీరు నీరుపొయ్యండి. నాగమల్లెలు బతికున్నంతకాలమూ నేను క్షేమంగా ఉన్నా ననుకోండి. అవి ఎండిపోయినప్పుడు నేనిక లేననుకోండి." అని బాలుడు వాళ్ళకి నమ్మకం చెప్పాడు.

బాలుడికి భోజనం పెట్టారు. అన్నం మూటగట్టి ఇచ్చారు. తండ్రిగారి నగలు పెట్టారు. బాలుడు చారెడేసి పోగులు పెట్టాడు. మురుగులు, గొలుసులు, చంద్రహారాలు, రవలహారాలు, జాలరు వరహాలు ధరించాడు. తాతగారి చంద్రాయుధం మొలలో పెట్టాడు. రత్నకంబళి పైన వేసుకొని అరుగురు తల్లులకు దణ్ణంపెట్టి ప్రయాణమైనాడు. [ఇంకావుంది]

బాలనాగమ్మ

పానుగంటి పట్టణం వదిలి అడవిమార్గం గుండా బాలుడు పగలల్లా నడిచాడు. ఎనిమిదామడ నడిచినా ఎక్కడా ఒక ఊరు తగలలేదు. చీకటిపడిపోయింది. వెంట తెచ్చుకున్న అన్నం తినేసి బాలుడు ఒక మర్రిచెట్టుకింద కంబళి పరచుకొని నిద్ర పోయినాడు. అతను తెల్లవారి నిద్రలేచే సరికి పన్నెండు శిరస్సులుగల నాగరాజు తలదగ్గిర పడగలువిప్పి కనుపించాడు. సర్పరాజు తనకు అపకారం చెయ్యటానికి వచ్చా డనుకుని బాలుడు చంద్రాయుధం దూశాడు కాని ఎత్తినచెయ్యి ఎత్తినట్టేఉంది.

బాలుడితో నాగరాజు ఇలా చెప్పాడు :

"బాలవర్ధిరాజా, మీతల్లి బాలనాగమ్మ మా నాగేంద్రుడి వరాన పుట్టింది. కనుక నువు నా మనమడవు. నువు మీ తల్లిని తీసుకొస్తావు. నీ చేతిలో మాయలఫకీరుకు చావున్నది. కాని నీకొక చిన్న గండం ఉంది. నాగళ్ళపూడి గట్టున ఫకీరు ఒక శక్తిని కావలిపెట్టాడు. అది మాయవేషం వేసుకుని తక్కుతూ, తారుతూ నీ దగ్గిరికి వస్తుంది. దానిమాయలో పడకు. జాగ్రత్త."

ఈ మాటలు విని బాలవర్ధిరాజు నాగరాజుకు సాష్టాంగపడి ఆశీర్వాదం పొందాడు. ఆ పగలల్లా నడిచి అతను పులిరాజుపట్నం చేరుకుని పొద్దుకూకే వేళకు పూటకూళ్ల పెద్దమ్మ ఇంటికెళ్లాడు.

బాలుడు అన్నం నీళ్లూ లేకుండా చాలా దూరంనుంచి వచ్చాడని పూటకూళ్ల పెద్దమ్మ చప్పున పొయ్యి రాజేసి నాలుగు కూరలు తరిగి వంట ఆరంభించింది.

"ఏమిటవ్వా, ఈ ఊళ్లో విశేషాలూ?" అన్నాడు బాలుడు.

"విశేషా లేమున్నాయి, నాయనా? మంచినీరు ముట్టి 'అరునెల్లయిందిగదా!" అన్నది పూటకూళ్ళ పెద్దమ్మ.

"అదేం, పెద్దమ్మా?"

"తాగటానికీ ఉప్పునీళ్లే, వంటకీ ఉప్పునీళ్లే, పప్పుడక్క చస్తున్నామంటే నమ్ము."

"మీ ఊరికి మంచినీళ్ళ బావి లేదా?"

"ఉంటే ఏం లాభం, నాయనా? మా ప్రాణంమీదికి పులి ఒకటి దాపరించెగా?"

"చెప్పవూ? ఎక్కడుందా పులి?"

"నువు వినలేదు గామాలు. మావూరి కోట ఉత్తరపు గోడ అవతల మంచినీళ్ళ బావిదగ్గిర చేరింది ఒక పాపిష్టి పులి. ఆరు నెల్లనుంచీ అటుకేసి వెళ్ళినవారి నందర్నీ చంపుకు తింటున్నది. దాన్ని చంపటం ఎవరివల్లా కాలేదు." అన్నది పెద్దమ్మ.

"మీ ఊరి రాజుగా రేంచేస్తున్నారు?"

"ఏం చేస్తారు? పద్దెనిమిది కులాల వాళ్ళలో ఎవరు పులిని చంపినా తన కూతుర్నిచ్చి పెళ్లి చేస్తానని చాటించారు. మూడు మూరల కాగితంమీద అదే రాయించి నడివీధిలో అంటించారు. కాని పులినిచంపే నాథుడేడీ?"

బాలుడు భోంచేసి పడుకున్నాడు. తెల్లవారే లేచి స్నానంచేసి, చద్దిఅన్నం తిని రత్నకంబళి పైన వేసుకుని బయలుదేరి, ఉత్తరపు దరవాజా దగ్గిరికివచ్చాడు. దరవాజా తాళంవేసిఉంది గాని అక్కడ కాపలావాళ్లున్నారు. "ఎవరోయ్? ఈ తలుపు తాళం వేశారేం? తియ్యండి. నేనిటు వెళ్లాలి," అన్నాడు బాలుడు.

"ఇటు నడవటం మానేశారు. తూర్పు దరవాజాకుండాపో" అన్నారు కాపలావాళ్లు.

"నే నిటే పోవాలి." అన్నాడు బాలుడు.

"అబ్బాయీ, ఉన్నమాట చెప్పకపోతే మాకు పాపం చుట్టుకుంటుంది. ఇక్కడకు దగ్గిరిగా మంచినీటి బావిదగ్గిర పెద్ద పులి ఉంది. అందిన వాణ్ణల్లా చంపుకు తింటుంది," అన్నారు కాపలావాళ్లు.

"ఏదీ? ఆ పులిని ఒకసారి చూద్దాం, తలుపులుతెరవండి", అన్నాడు బాలుడు.

కాపలావాళ్ళు తలుపులు తెరిచి, బాలవద్దిరాజును బయటికి పోనిచ్చి మళ్ళీ తలుపులకు తాళాలు పెట్టారు.

బాలవద్దిరాజు పులిని వెతుక్కుంటూ మంచినీళ్ల బావి దగ్గిరికి వెళ్లాడు. పులి ఆహారం వెతుక్కుంటూ వస్తూ బాలుణ్ణి చూసి గాండ్రిస్తూ మీదకు దూకింది. బాలుడు చంద్రాయుధం దూసి దాని కుత్తుకలో పొడిచేశాడు. పులి వెల్లికిలాపడి కన్నుకు చచ్చింది. బాలుడు దాని కాళ్ళ గోళ్లూ, తోక చివరభాగమూ కోసుకుని తూర్పు దర్వాజాగుండా పట్నం ప్రవేశించి పూటకూళ్ల పెద్దమ్మ ఇంటికి తిరిగొచ్చాడు.

"ఎక్కడికి పోయినావు, నాయనా ?" అన్నది పెద్దమ్మ.

"పట్నం చూడబోయినాను. ఎంత చూసినా తనివి తీరటం లేదు. ఒకటి రెండు రోజులుండిగాని పోను !" అన్నాడు.

ఇది ఇట్లా ఉండగా ఆ పట్టణంలో తిప్పడనే చాకలి ఒకడున్నాడు. వాడు వట్టి పనికిమాలిన వెధవ. మూడునెల్లకొకసారైనా బట్టలకు వెళ్లేవాడు కాడు. ఎప్పుడూ తప్ప తాగి ఒళ్లు తెలియకుండా ఉండేవాడు.

ఇవాళ వాడు యథాప్రకారం తప్పతాగి మళ్లీ ఊళ్లోకి వస్తూ, ఎటుపోతున్నదీ తెలీక మంచినీళ్ల బావిదగ్గిరికి వచ్చాడు. అక్కడ

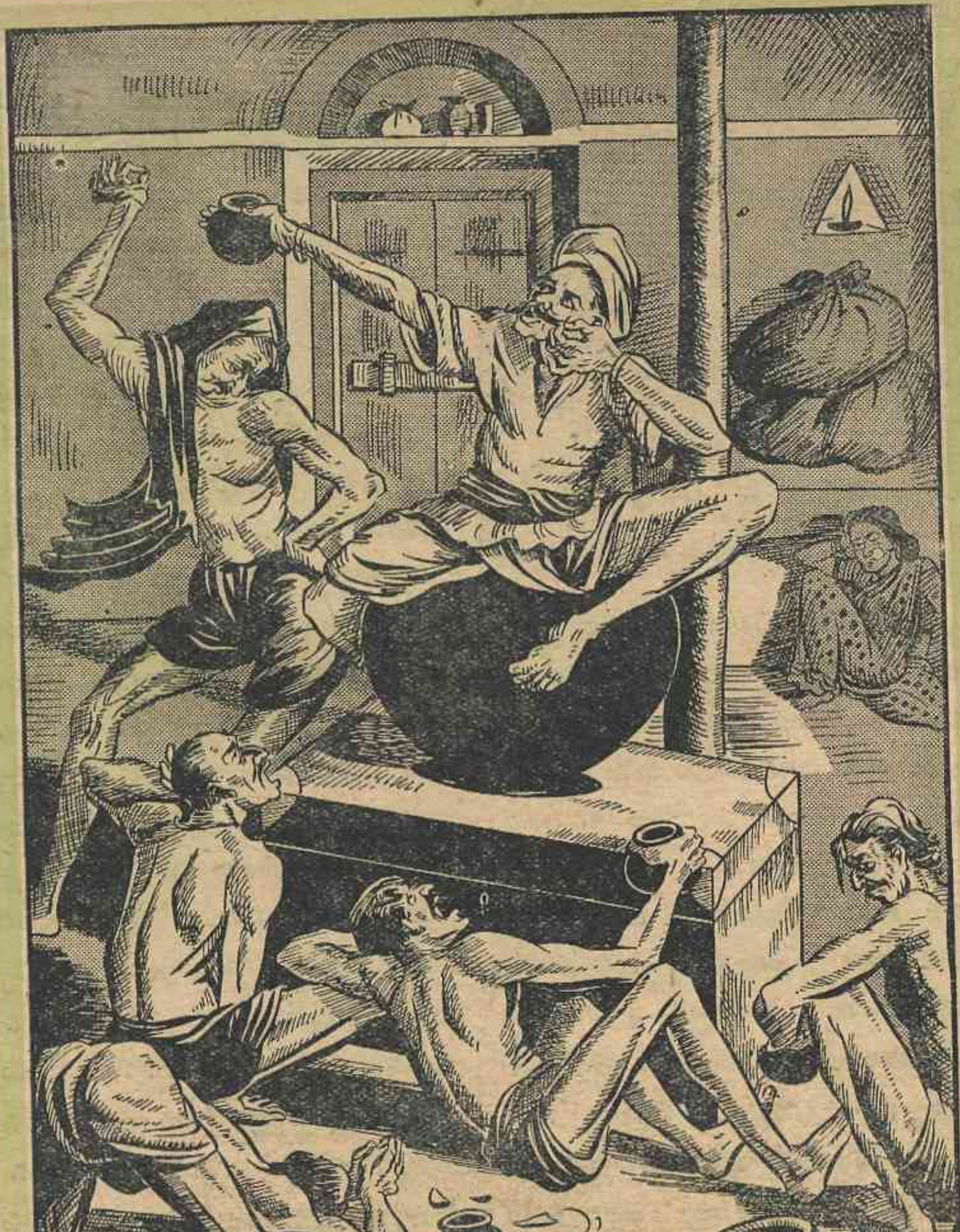
దారికడ్డంగా పులి కనిపించింది. ఆ నిషాలో వాడికి భయంకూడా కలగలేదు. చేతిలో ఉన్న దుడ్డుకర్ర ఎత్తి దబాదబా నాలుగు బాదాడు. పులి కదల్లేదు, మెదల్లేదు. తొంగి చూశాడు. చచ్చినట్టు కనిపించింది. కాలితో తన్ని చూశాడు. నిజంగా చచ్చింది.

తిప్పడు "నా రంగా. రాజుకూతుర్ని పెళ్లాడతా గామాలె! రాజునౌతా గామాలె! అంతా నా కాళ్లకాడ మొక్కుతారు గామాలె!" అనుకుని రాజుగారి ఆస్థానానికి పరిగెత్తసాగాడు. దారిలో అందరూ వాణ్ణి చూసి ఆశ్చర్యపడ్డారు. ఎవరైనా వాణ్ణి అడ్డం తగిలి పలకరిస్తే వాళ్లని ఒక్కతోపు తోసి పరిగెత్తుతూ దివాణం చేరాడు. రాజుగారిదగ్గిర సాష్టాంగపడి, "మహాప్రభూ, నేను మంచినీళ్ళ బావికాడ ఉన్న పులిని చంపేశాను. కావలిస్తే శవాన్ని పరీక్ష చేసి నాకు తమ కూతుర్ని ఇచ్చి వివాహం చేయించండి" అన్నాడు.

రాజుగారూ, రాజబంధువులూ కూడా ఈ వార్త విని నిర్ఘాంతపోయినారు. మహా మహావాళ్లు చంపలేక పోయిన పులిని ఈ తాగుబోతు చంపుతాడని ఎవరనుకొంటారు? రాజుగారికూతుర్ని తిప్పడికిచ్చి చెయ్యటం ఎట్లా? అడినమాట తప్పటం ఎట్లా?

'రాజుగారి మనుషులు వెళ్లి చచ్చిపోయిన పెద్దపులిని పరీక్షించారు.' పులి చచ్చినమాట నిజమేనని తేలింది. చాకలి తిప్పడు పులిని చంపాడు కనక, మంచి ముహూర్తం చూసి వాడికి రాజుగారి కూతురు సుభద్రాదేవిని ఇచ్చి పెళ్లి చేస్తామని రాజుగారు చాటింపించాడు.

రాజుగారింట ఎవరిముఖానా ఆనందం లేదు. సంబరమంతా చాకలి తిప్పడిది. వాడు తన పెళ్ళాన్ని చావచితకగొట్టి తన బంధువులనందర్నీ పిలిచి అందరికీ కల్లు పోయించి అప్పుడే ఒక దర్బారు చేసి తెల్లవార్లూ ఉత్సవం చేసుకున్నాడు.

ఇక్కడ పూటకూళ్ళ పెద్దమ్మ ఇంటో బాలవద్దిరాజు భోజనం చేసి అలిసిపోయి నిద్రపోయినాడు. పూటకూళ్ళమ్మకు ఏదో అనుమానం తగిలింది. బాలుడు ఏదో చేసి వచ్చాడని ఆమెకు సందేహం కలిగింది. ఇంతలో చాకలి తిప్పడు పులిని చంపాడన్న చాటింపు వినపడింది. బాలుడు నిద్ర పోతుండగా పూటకూళ్లమ్మ అతని చంద్రాయుధం తీసి పరీక్ష చేసింది. పూటకూళ్లమ్మ సందేహం జాస్తి అయింది. ఇంతలో పులి గోళ్ళ మూట ఆమె కంట పడింది. విప్పి చూస్తే అందులో పులిగోళ్లూ పులి తోక ముక్కా కనిపించాయి. అర్ధరాత్రివేళ పూటకూళ్ళమ్మ ఈ సాక్ష్యం పట్టుకుని రాజుగారి దివాణానికి వెళ్ళింది.

తెల్లవారేసరికల్లా తిప్పడి ఇంటికి రాజభటులు వచ్చి వాణ్ణి పెడరెక్కలు విరిచి కట్టి జైలుకు తీసుకుపోయినారు. అదే సమయంలో పూటకూళ్ల పెద్దమ్మ ఇంటికి రాజుగారు పల్లకీ ఎక్కివచ్చి బాలవద్ది రాజును ఎక్కించుకుని తన నగరుకు పోయి సకల మర్యాదలూ జరిపాడు.

పులిరాజు తనకు సుభద్రనిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యటానికి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడని తెలియగానే బాలవద్దిరాజు, "నేను మా తల్లిని చెరవిడిపించ బోతున్నాను. అందు చేత ఇప్పుడు పెళ్లి చేసుకోవటం భావ్యం కాదు. మా అమ్మతో సహా తిరిగివచ్చేటప్పుడు ఇక్కడ ఆగి పెళ్లి చేసుకుని మా వూరు పోతాను," అన్నాడు.

బాలుడు చెప్పినదానికి పులిరాజు సరేనని నాగంభొట్లనే బ్రాహ్మణుణ్ణి తోడిచ్చి పంపాడు. పులిరాజుపట్నానికీ, గంగవాది పట్నానికీ పన్నెండామడ దూరం. రెండు జాములు పొద్దెక్కేవరకూ ఇద్దరూ నడిచారు. బాలుడికి దాహమయింది. బ్రాహ్మడు బావి చూపిస్తాను రమ్మని

పక్కదారి పట్టించి, ఒక పాడుపడిన నూతి దగ్గిరికి తీసుకుపోయినాడు. ఆ బావిలో నీరు లోతుగా ఉంది. లోపలిపక్కల రేగు పొదలున్నాయి. నీరు చేదుకునేటందుకు చేదలేదు. అందుచేత నడుముకి బాలవద్ది రాజు పాగా చుట్టుకుని ముందుగా బ్రాహ్మణుడు బావిలో దిగి నీరుస్తాగి పైకి వచ్చాడు.

పైకి వచ్చిన బ్రాహ్మణుడు, "అబ్బాయీ, బావి చాలా లోతుగా ఉన్నది. నిలువునా రేగుకంపలున్నాయి. నీ నగలూ, కత్తీ తీసిపెట్టి దిగు. లేకపోతే నిష్కారణంగా కంపలకు చిక్కుకుని నీటిలో పడిపోతాయి." అని చెప్పాడు. బాలుడు బ్రాహ్మడి మాటలు నమ్మి తన నగలూ, కత్తీ తీసి ఒడ్డున పెట్టి, నడుముకు పాగా చుట్టుకుని బావిలోకి దిగాడు. బాలుడు బావిలో దిగిందే వ్యవధానంగా బ్రాహ్మడు కత్తితో పాగా కోసి, బాలుడి నగలూ కత్తీ అపహరించి, గంగవాదిపట్నం వెళ్లి, ఆ నగలు భోగంవాళ్లకిచ్చి విలాసంగా తిరగసాగాడు.

కొంతకాలానికి బ్రాహ్మడిదగ్గిర డబ్బాయి పోయింది. ఎవరూ దగ్గిరికి చేరనివ్వలేదు. పొట్ట పోసుకోవటానికి గోపాలస్వామివారి

గుడిపక్క రథం దగ్గిర చేరి యాచన ఆరంభించాడు.

ఇక్కడ నాగంభొట్లు పాగా కోసెయ్యగా నీటిలో పడిపోయిన బాలవద్దిరాజు నిద్రాహారాలు లేకుండా ఆ బావిలో చాలాకాలం ఉన్నాడు. ఎన్ని కేకలు పెట్టినా ఆ కీకారణ్యంలో ఆలకించేవారు లేరు. ఇంతలో ఒకనాడు గంగవాదిపట్నం రాజు అడవికి వేటకు పోయి, వేటకుక్కలకు నీరు పెట్టటానికిగాను ఈ పాడుబడ్డ బావిదగ్గిరికి పరివారంతోకూడా వచ్చాడు. రాజుగారి నౌకర్లు చెంబుకు పాగా కట్టి నూతిలో వెయ్యగానే బాలుడు ఆ పాగా పట్టుకున్నాడు. చెంబు

పైకి లాగేటప్పుడు చాలా బరువుగా వుండటం చూసి నౌకర్లు చాలా ఆశ్చర్య పడ్డారు. వాళ్లధర్మాన బాలవద్దిరాజు ప్రాణాలతో బయటపడ్డాడు.

అతన్ని గంగవాదిరాజు తన ఊరికి తీసుకుపోయి అతని సమాచారమంతా అడిగాడు. బాలుడు అన్ని విషయాలూ చెప్పి, తాను పులిరాజుపట్నంనుంచి వస్తూ సుడిగాలికి బావిలో పడ్డానని చెప్పాడు. గంగవాదిరాజు బాలుడికి తన కుమార్తెను ఇచ్చి వివాహం చేస్తానన్నాడు. అందుకు బాలుడు తన తల్లిని మాయలఫకీరు చెర విడిపించనిదే పెళ్లాడననీ, తల్లితో తిరిగి వచ్చేటప్పుడు పెళ్ళాడుతాననీ చెప్పాడు. రాజుగారు సరేనన్నాడు.

ఒకనాడు రాజుగారు బాలవద్దిరాజుకు గోపాలస్వామివారి గుడి చూపించటానికి తీసుకువెళ్ళాడు. అక్కడ రథం దగ్గిర కూర్చుని ఉన్న బ్రాహ్మణ్ణి చూసి బాలుడు "నమస్కారమయ్యా, నాగంభొట్లూ," అన్నాడు. బ్రాహ్మడి మొహన కత్తి వేస్తే నెత్తురుచుక్క లేదు.

బాలవద్దిరాజు రాజుతో చెప్పి ఆ బ్రాహ్మడికి చాలా సహాయం చేయించాడు. మర్నాడు బాలుడు రాజుగారిచ్చిన కానుకలు పుచ్చుకొని మళ్లా బయలుదేరాడు. రోజల్లా నడిచాడు. చిలుకవాదిపట్టణం రెండుకోసులుందనగా చీకటి పడిపోయింది. చీకటిలో కాలు సాగక బాలుడు అక్కడే ఉన్న ఒక పాడుదేవళంలో పడుకున్నాడు. కాని ఆకలి దహించుకుపోతూ ఉండటంచేత అతనికి నిద్ర పట్టలేదు.

ఒక రాత్రివేళ ఒక నక్కా, పులీ దేవళం దగ్గిర చేరి కబుర్లు చెప్పుకోసాగాయి. బాలవద్దిరాజు వాటి సంభాషణ వింటున్నాడు. [ఇంకా వుంది]

పులీ, నక్కా యిలా మాట్లాడుకో సాగినై.

"పులిబావా, పులిబావా! నాకు రేపు పండగ. రాచకురుపుతో ఆరునెలలనుంచీ బాధ పడుతున్న చిలుకవాదిపట్నం రాజు కూతురు రేపు కడతేరుతుంది. నాకు మంచి విందు." అన్నది నక్క.

"నక్కబావా! ఈ రాచకురుపుకు మందే లేదా?" అన్నది పులి.

"లేకేం? ఈ దేవళంమీద ఏడాకుల మొక్క ఒకటి ఉన్నది. ఈ ఆకులు కురుపుమీద వేసికట్టి మూడోనాడు తీసి చూస్తే కురుపెక్కడ పుట్టిందో ఎవరూ కనుక్కోలేరు" అన్నది నక్క.

ఈమాటలు విన్న బాలుడు తెల్లవారగానే లేచి దేవళంఎక్కి దానిమీద ఉన్న మొక్కకుగల ఏడాకులూ కోసుకుని ధట్టీలో బిగించి కట్టి బారెడు పొద్దెక్కే వరకల్లా చిలుకవాదిపట్నం చేరి పూటకూళ్ళపెద్దమ్మ ఇంటికి వెళ్లాడు.

"పెద్దమ్మా, వరహా ఇస్తాను త్వరగా అన్నం వొండిపెట్టు" అన్నాడు బాలుడు.

"అయ్యో, నాయనా! ఇప్పుడు అన్నం వండేటట్టుగా ఉన్నదా? మా రాజు కూతురు రాచకురుపు లేచి కిందట్టూ మీదట్టూగా ఉంది. నేను త్వరగా అక్కడి కెళ్ళాలి. నువు ఇంకెక్కడైనా భోజనం చూసుకో" అన్నది పూటకూళ్ల పెద్దమ్మ.

"నాకు ఇంత తిండి పెడితే మీ రాజు కూతురి వ్యాధి నేనే నయం చేస్తాగా?" అన్నాడు బాలుడు.

"మహామహా వైద్యులు కుదర్చనిదాన్ని నువు కుదుర్చుతావా? అంతఆకలిగాఉంటే చద్ది అన్నంఉంది తిను" అంటూ పెద్దమ్మ బాలుడికి రాత్రి మిగిలిన అన్నం పెట్టింది.

"పెద్దమ్మా, నీతోకూడా నేను కోటలోకి వచ్చి రాజుకూతురుకు వైద్యం చేస్తాను. నన్ను తీసుకుపోతావా?" అని అడిగాడు బాలుడు.

పెద్దమ్మ సరేనన్నది.

అప్పటికే రాజకూతుర్ని కింద పెట్టేశారు. వైమ్యులు నాడి క్షీణిస్తున్నదన్నారు. బాలుడు రాజుగారితో రాజుకూతురి పుండు చూపించమన్నాడు. మహా మహా వైద్యులు ఏమీ చేయలేక పోయినారు గాని ఈ కుర్రవాడు చేస్తాడా అని అనుకుంటూనే రాజుగారు బాలుడికి తన కూతురి పుండు చూపించాడు. బాలుడు ధట్టీలోనుంచి ఏడాకులా తీసి, పుండు కడిగించి దాని మీద ఏడాకులా వేసి కట్టు కట్టించాడు.

కిందపెట్టిన రాజుకూతురు ఎంతకూ చావలేదు. వైద్యులు నాడి చూసి, "ఇంకా ప్రాణం ఉంది. ఇవాళకు ఫరవాలేదు." అన్నారు. రెండోరోజు కూడా నాడి ఆడుతూనే ఉంది. రాజుకూతురు ఇంకోరోజు కూడా బతుకుతుందన్నారు వైమ్యులు.

మూడో రోజు తెల్లవారి బాలుడు రాజుకూతురి కట్టు విప్పించాడు. కురుపు జాడ లేదు. అందరూ ఆశ్చర్యపోయినారు. "నిన్ను ఈశ్వరుడే పంపాడు. నువు సామాన్యుడివి కావు." అన్నాడు రాజుగారు బాలుడితో. ప్రజలంతా సంతోషం పట్టలేక బాలుణ్ణి చూడటానికి ఎగబడ్డారు. అందరూ చూడగలందులకు రాజుగారు తన కుమార్తెనూ, బాలపద్దిరాజునూ పల్లకీలో ఎక్కించి మేళతాళాలతో ఊరు అన్ని వీధులా ఊరేగించాడు.

పదిహేను రోజులు బాలుడు రాజుగారింట గడిపి, శలవు ఇప్పించమని అడిగాడు.

"నాయనా, నా కూతుర్ని బతికించావు. దాన్ని నువే పెళ్ళాడు" అన్నాడు రాజు.

బాలుడు తన వృత్తాంతమంతా చెప్పి, "నాగళ్లపూడి గట్టున మాయలఫకీరు చెరలో ఉన్న మా అమ్మను విడిపించి వచ్చేటప్పుడు నేను మీ అమ్మాయిని పెళ్ళాడుతాను." అని రాజుగారిచ్చిన నగలూ అవీ పుచ్చుకొని బయలుదేరి నయనవాడిపట్నం చేరాడు. అక్కడ భోం చేసుకుని నాగళ్ళపూడి గట్టుకు వచ్చాడు. దూరాన మసీదు కోట కనిపిస్తున్నాయి.

"ఆ మసీదులోనేగదా మా అమ్మ చెర ఉన్నది! ఆ కోటచుట్టుగదా మాతంద్రులు శిలలైనారు!" అనుకున్నాడు బాలుడు.

బాలు డీవిధంగా నాగళ్ళపూడిగట్టు సమీపిస్తూ ఉండగా, మాయలఫకీరు ఆ గట్టుమీద కాపలా ఉంచిన పొలిమేరశక్తి అతన్ని చూసింది. పదహారేళ్ళ బాల కుమార్తె వేషం ధరించి తక్కుతూ తారుతూ ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ బాలుడికెదురుగా వచ్చింది. ఆ వచ్చేది తనను చంపటానికి మాయలఫకీరు ఉంచిన పొలిమేరశక్తి అని బాలుడు వెంటనే గ్రహించి అది దగ్గిరికి రాగానే తన మొలలో ఉన్న బాకు తీసి దాన్ని చంపబోయినాడు.

పాలిమేరశక్తి గడగడా వొణుకుతూ "అయ్యో, నన్ను చంపకు. నీకు మీ అమ్మ కనిపించే ఉపాయం చెబుతాను" అన్నది.

"ఉపాయం చెబితే నిన్ను ప్రాణాలతో వొదుల్తాను." అన్నాడు బాలుడు.

"ఈ నాగళ్ళపూడి గట్టుమీద తంబళ్ళ పెద్ది ఉన్నది. అది ఫకీరుకు దండలు కడుతుంది. దాని ఇంటికి పోయి దాహం అడుగు. ఎవరబ్బాయీ నువు అని అడిగితే మీ తండ్రిపేరు తంబళ్ల శరబయ్య అనీ, మీ తల్లిపేరు నాగమ్మ అనీ, నీపేరు వీరయ్య అనీ చెప్పు. మీ అమ్మా నాయనా చచ్చిపోయారని కూడా చెప్పు. ఆతర్వాత నీకు మీ అమ్మ కనిపిస్తుంది," అని చెప్పి పాలిమేరశక్తి బాలుడికి తన చేతి బెత్తం ఇచ్చింది.

బాలవద్దిరాజు తంబళ్లపెద్ది ఇంటికి పోయి పాలిమేరశక్తి చెప్పినట్టే చేశాడు. "అయ్యో, మనమడా!" అంటూ తంబళ్ళ పెద్ది బాలుణ్ణి కౌగిలించుకున్నది.

"మీ అమ్మా, నాన్నా కులాసాగా ఉన్నారా నాయనా?" అని అడిగింది తంబళ్లపెద్ది.

"ఇద్దరూ చచ్చారు" అన్నాడు బాలుడు. తన కూతురూ, అల్లుడూ చచ్చారని వినగానే పెద్ది చాలా విచారించి మనమణ్ణి తనదగ్గిరే ఉండమన్నది.

తంబళ్లపెద్ది రోజూ మాయలఫకీరుకు దండలు కడుతుంది. బాలుడు, "అవ్వా, నేనుకూడా మంచి దండలు కడతాను" అన్నాడు.

"కట్టు, నాయనా," అన్నది పెద్ది.

బాలుడు మాయలఫకీరు మనసు రంజించేటట్టుగా పెద్దపెద్ద దండలు. రకరకాల ఆకారాలలో కట్టాడు. తన తల్లి బాలనాగమ్మ కని ఒక దండ చిక్కరి

బిక్కరిగా కట్టి అందులో తన వేలి ఉంగరం ఉంచాడు. వాటన్నిటినీ తంబళ్ల పెద్ది కిచ్చి పంపాడు.

దండలు చూసి మాయలఫకీరు చాలా సంతోషించి ఎవరు కట్టారని అడిగాడు. నా కూతురి కొడుకు కట్టాడని చెప్పింది పెద్ది. వాడు మూడు రోజులయి పడమట నుంచి వచ్చాడన్నది.

మాయలఫకీరు పెద్ది జీతం పెంచి, పిల్లవాడికి బాగా భోజనం పెట్టి చక్కగా పెంచమన్నాడు.

తంబళ్ళపెద్ది బాలనాగమ్మ మేడకు వచ్చి ఆమె దండ ఆమెకిచ్చింది. "నాకు దండలే తక్కువయాయా?" అంటూ బాలనాగమ్మ పెద్ది ఇచ్చిన దండను గిర వాటు వేసింది. దండ గోడకు తగిలి ఉంగరం కింద పడింది.

ఆ ఉంగరం చూడగానే బాలనాగమ్మ గుర్తుపట్టి తన కొడుకును చూసినట్లే సంతోషమూ, దుఃఖమూ పట్టలేక పెద్దపెట్టున ఏడుస్తూ, "నా తండ్రీ, నువు పంపించావా ఈ ఉంగరం? నువు వచ్చావా? నువెందుకు వచ్చావురా తండ్రీ? నిన్నీ మాయ ముండాకొడుకు బతకనిచ్చేనా! ఈ పాప ఖర్ముడు నీ తండ్రులనందర్నీ తన పొట్టన పెట్టుకున్నాడే!" అని తనలో అనుకుని, ఉంగరం తన చేతికి పెట్టుకుంది.

బాలుడు ఆ రోజు కారోజు మంచి దండలు, అంతస్తులు అంతస్తులుగా కట్టి ఫకీరును మెప్పించసాగాడు. ఒకనాడు ఫకీరు పెద్దితో "పెద్దూ, నువు నీ మనవణ్ణి తెచ్చి నాకు చూపించు" అన్నాడు.

మర్నాడు దండలు తెచ్చేటప్పుడు, తంబళ్ళపెద్ది బాలుణ్ణి ఫకీరువద్దకు వెంట బెట్టుకుని వెళ్లింది. ఫకీరు కుర్రవాణ్ణి చూసి చాలా సంతోషించి, ఒరే అబ్బాయీ! నువు దండలు బాగా కడతావు. నీకు ఏనుగలా

గుర్రాలా? ఏం కావాలి, కోరుకో" అన్నాడు.

"అయ్యా నాకవన్నీ దేనికి? నీదగ్గిర పన్నెండు స్తంభాల మసీదున్నదట. అది చాలా అద్భుతంగా ఉందట. దాన్ని నాకు చూపిస్తే సంతోషిస్తాను" అన్నాడు బాలుడు.

"అరే, ఆ మసీదులో పానుగంటి బాలనాగమ్మ వ్రతం చేస్తున్నదిరా. ఆ వ్రతం అయేదాకా నేను మసీదులో అడుగుపెట్ట రాదు. మరేదన్నా కోరుకో!" అన్నాడు మాయలఫకీరు.

"అయ్యా, నువు రాకపోతే, నన్నే వెళ్లి చూసి రానివ్వరాదా?" అన్నాడు బాలుడు.

"అరే, దర్వాజాలు మంత్రంతో బిగించి ఉన్నాయిరా? ఎట్లా తెరుచుకుంటాయి? పోనీ ఆ మంత్రాలు నీకు చెబుతాను. వెళ్లి మసీదు చూసి రా!" అని మాయలఫకీరు బాలుడికి మసీదు తలుపులు తెరిచి మూసే మంత్రాలన్నీ చెప్పాడు.

బాలవర్ధిరాజు మసీదులో అడుగుపెడుతూనే మూర్తీభవించిన ఒక దేవతవలె కూర్చున్న తన తల్లిని చూసి, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ఆమెను సమీపించాడు.

బాలనాగమ్మ తల ఎత్తి అతన్ని చూడలేదు. ఆ వచ్చేది మాయలఫకీరేనని ఆమె నమ్మకం. బాలుడి పాదాలు ఇంకా అంతదూరంలో ఉండగానే ఆమె, "ఓరీ, ఫకీరూ! ఇంక ఒక్క అడుగు ముందుకువచ్చావా, తల పగిలి చస్తావు!" అన్నది.

దానికి బాలుడు, "అమ్మా! నేను మాయలఫకీరును కానమ్మా! నీ కొడుకు బాలవర్ధిరాజును! నాకేసి చూడు!" అన్నాడు.

బాలనాగమ్మ అనుమానంతో తల పైకెత్తి చూసి, "ఏమో ఎట్లా నమ్మటం?

ఫకీరు మాయవేషా లెన్నయినా వేస్తాడు,' అన్నది.

"నేను నీ కొడుకునే! ఫకీరుముండా కొడుకును కడతేర్చి నిన్ను రక్షించటానికి ఎన్నో శ్రమలుపడి వచ్చాను. నా ఉంగరం కూడా నీకు తంబళ్లపెద్దిచేత పంపించాను. త్వరగా తిరిగి పోకపోతే ఫకీరు అనుమానిస్తాడు. నేను నీతో మాట్లాడాలిసి ఉంది. అనుమానంతో కాలం వ్యర్థం చెయ్యొద్దమ్మా." అని బాలుడు బతిమాలాడు.

ఈ మాటతో బాలనాగమ్మ సందేహం తీరింది. ఆమె చివాల్నలేచి తన కొడుకును కావిలించుకుని, చంటిబిడ్డను ముద్దులాడినట్టు ముద్దులాడింది. ఆమెకు సంతోషమూ దుఃఖమూకూడా పొంగి వచ్చాయి.

"నాయనా, పసివాడివి. మన పన్నెండు వేల బలగాన్నీ రాళ్లగుట్టలుచేసి పారేసిన ఈ ఫకీరును నువ్వెట్లా జయిస్తావురా? ప్రాణాలు దక్కించుకుని ఇంటికి తిరిగిపో. నేను నీ కెక్కడి తల్లిని? నిన్ను పెంచి పెద్దచేసిన ఆ ఆరుగురు అక్కచెల్లెళ్ళే నీ తల్లులు! పో, నాయనా, పో. కంటికి అపుపించావు, చాలు!" అని ఏడవ సాగింది.

బాలుడు ఆమెను కష్టపడి ఊరడించి ఆమెకు రహస్యంగా ఒక ఆలోచన చెప్పి, తల్లిదగ్గిర సెలవు పుచ్చుకొని, మసీదు తలుపు మళ్లీ మూసేసి ఏమీ ఎరగనట్టు ఫకీరుదగ్గిరికి వచ్చేశాడు.

"ఏం, కుర్రాడా? ఎట్లా ఉంది మసీదు?" అన్నాడు ఫకీరు.

"అయ్యా, ఆ మసీదు అందం చూస్తే ఇక ఆకలిదప్పులుకూడా తెలియలేదు. విడిచి రాలేక, రాలేక వచ్చేశాను" అన్నాడు బాలుడు.

ఫకీరు నవ్వి, "పిచ్చివాడా, మసీదు చూస్తే కడుపు నిండుతుందా? బాగా

భోంచెయ్యాలి, కడుపునిండాలి. రాజ్యం చేయాలి, సుఖపడాలి,'' అన్నాడు.

బాలుడు తంబళ్ల పెద్దితో సహా ఫకీరు దగ్గిర సెలవుపుచ్చుకొని తిరుగ ఇంటికి వచ్చేశాడు.

మర్నాడు బాలనాగమ్మ పెందలాడే లేచింది. తలంటి పోసుకున్నది. నగలన్నీ పెట్టుకుని చక్కగా అలంకరించుకున్నది. తాంబూలం వేసుకున్నది. ఫకీరుకోసం పెద్దెత్తుగా వంట తయారు చేయించింది. ఫకీరు పూలతోటకు షికారు పోయి తిరిగి వచ్చే సమయంకోసం కాచుకుని ఉండి, వాణ్ణి భోజనానికి ఆహ్వానించింది.

ఫకీరు బాగా భోంచేసి, కల్లూ, సారాయీ తాగి, నల్లమందువేసి, గంజాయిచిలుంపట్టి మంచి హుషారుగా ఉన్న సమయంలో తంబళ్లపెద్ది గొప్పగొప్ప పూలదండలుతెచ్చి ఫకీరుదగ్గిర పెట్టిపోయింది. ఇంతలో బాలనాగమ్మ పాముకూసంలాంటి చీరెగట్టి, నగలతో ధగధగలాడుతూ, తాంబూలం నములుతూ, మందగమనంతో, నవ్వుముఖంతో ఫకీరుదగ్గిరికి వచ్చి నిలబడింది.

[ఇంకా వుంది]

చక్కగా అలంకరించుకొని వచ్చి తన ఎదట నిలబడిన బాలనాగమ్మను చూడగానే మాయలఫకీరుకు మరింత నిషా ఎక్కిపోయింది.

"ఏం, బాలనాగూ, ఉన్నట్టుండి ఇట్లా మారిపోయినావు?" అన్నాడు.

"నా పన్నెండేండ్ల వ్రతం అయిపోవచ్చింది," అన్నది బాలనాగమ్మ.

ఆమాట వినగానే మాయలఫకీరు చెంగున ఒక్క దూకుదూకి బాలనాగమ్మను కావిలించుకోబోయాడు.

"అగు, ఫకీరూ, అగు! నన్నంటితే తల పగిలి నిష్కారణంగా చస్తావు. నా వ్రతం ఇంకా తొమ్మిది రోజులున్నది. ఈ తొమ్మిది రోజులూ ఓపికపట్టితివా ఆ తరవాత నీ కడ్డులేదు," అన్నది బాలనాగమ్మ.

"ఆ తరవాత నా దానివైపోతావా?" అన్నాడు ఫకీరు.

"అయిపోతాను. కాని, ఒక్కటి చెబితే నేను సంతోషంతో నీదాన్నవుతాను" అన్నది బాలనాగమ్మ.

"ఏమిటది? నీ కోరిక కడ్డేమిటి?" అన్నాడు ఫకీరు.

"నీ ప్రాణం ఎక్కడున్నదీ చెప్పాలి. నిన్నెవరన్నా చంపేస్తే అ తరవాత నాకు దిక్కెవరు?" అన్నది బాలనాగమ్మ.

ఫకీరు బిగ్గరిగా నవ్వి, "ఓసి పిచ్చిదానా! నా ప్రాణం ఎవరికీ అందేది కాదు. దాన్ని నువు రక్షించనక్కర్లేదు. నేనే రక్షించుకుంటాను," అన్నాడు.

బాలనాగమ్మ చిన్నబుచ్చుకుని, "ఎవరికీ నీ ప్రాణం అందదంటే ఎట్లా

నమ్మటం? కనీసం అది ఎక్కడ ఉన్నదీ చెబితే నాకు ధైర్యంగా ఉంటుంది." అన్నది.

"నరమానవుడి కెవరికీ అందని చోట ఉన్నది. సరేనా?" అన్నాడు ఫకీరు.

"అంత భద్రంగా ఉంటే నాకు చెప్పటానికేం?" అన్నది బాలనాగమ్మ కోపం వచ్చినట్టు నటిస్తూ.

బాలనాగమ్మకు సంతోషం కలిగించటానికీ, తన ప్రాణం ఎంత భద్రంగా ఉందో ఆమెకు తెలియజెప్పటానికీ మాయల ఫకీరు తన రహస్యం ఇలా చెప్పేశాడు.

"సప్తసముద్రాల అవతల జీవిగడ్డ. జీవిగడ్డలో రాతిగోడల మధ్య రాతికోట. రాతికోట నడుమ ఉక్కుకోట. ఉక్కుకోటలో అయిదు వందల వెలగచెట్లు, మూడువందల మునగచెట్లు, తొమ్మిది వందల తాడిచెట్లు, అయిదువందల వేప చెట్లు. వీటన్నిటి మధ్యా ముంతమామిడి చెట్టు. ముంతమామిడి చెట్టు తొర్రలో ఏడు దొంతర్లు. అన్నిటికన్నా అడుగు దొంతర్లో బంగారు పంజరం. పంజరంలో పంచవన్నెల చిలుక. చిలుక కంఠంలో నా ప్రాణం ఉంది. ఆ చిలుక చస్తేనే గాని నేను చావను," అని చెప్పాడు మాయల ఫకీరు.

బాలనాగమ్మ ముఖం పైకి విప్పారింది గాని లోపల ఆమెకున్న ఆశలన్నీ ఒక్కసారిగా అడుగంటాయి. తన కొడుకు, పసివాడు. ఇంకా మిగిలి ఉన్న ఎనిమిది రోజుల్లో సప్తసముద్రాలు దాటిపోయి, ఈ కోటలన్నీ దాటి ఆ చిలకను పట్టుకునేదేమిటి, ఫకీరు చచ్చేదేమిటి, తనను చెర విడిపించేదేమిటి?

అయినా ఫకీరు చెప్పినదంతా చీటీమీద వ్రాసి బాలనాగమ్మ తంబళ్ళపెద్ది ద్వారా

తన కొడుక్కు అందజేసింది. ఆ ఉత్తరం చూస్తూనే బాలవద్దిరాజు తంబళ్ళపెద్దితో, "అవ్వా, మా నాన్నకు రావలసిన బాకీలు కొన్ని వసూలు చేసుకువస్తాను. పత్రాలు గడువు దాటిపోతున్నాయి. ప్రయాణాని కింత అన్నంకట్టు" అన్నాడు.

తంబళ్ళపెద్ది నిజమే ననుకుని బాలుడి కింత అన్నం మూట గట్టి ఇచ్చింది. అది తీసుకుని బాలుడు నడక సాగించి దొంతిరాజు పట్టణమూ, రక్తకొల్లూ గడిచి సముద్ర తీరానికి చేరుకున్నాడు. సముద్రం ఒడ్డున పన్నెండు కొమ్మల మర్రి చెట్టుకింద విశ్రాంతి తీసుకుని ఆలోచించసాగాడు.

"అప్పుడే తల్లి పెట్టిన గడువులో రెండు మూడు రోజులు గడిచాయి. ఒక పడవగాని, తెప్పగాని లేకుండా ఎట్లా సముద్రం దాటటం? గడువయిపోయినాక మాయల ఫకీరు ఒక్క క్షణం ఆగుతాడా? ఏం దారి? అని బాలుడు చింతించసాగాడు.

బాలుడీవిధంగా ఆలోచిస్తూ ఉండగా చెట్టుమీదనుంచి ఏదో పక్షుల అరుపులు ఆర్తనాదంలాగా వినిపించాయి. బాలుడు తల ఎత్తి చూచేసరికి ఒక పెద్ద నాగసర్పం చెట్టెక్కుతూ కనిపించింది. బాలుడు వెంటనే లేచి చంద్రాయుధం తీసి పాము శిరస్సుమీద ఒక్క దెబ్బ వేశాడు. ఆ దెబ్బకు పాము అతనిమీద దూకి అతన్ని కాటువేసి ప్రాణం విడిచింది. ఆ విషం బాలుడి శరీరంలోకి పోయి మైకం కమ్మింది. శరీరం కొయ్యబారిపోయింది. నోట నురుగులు కక్కుతూ బాలుడు కాస్తా ప్రాణాలు విడిచాడు.

ఎప్పుడైతే బాలవద్దిరాజు ఇక్కడ ప్రాణాలు విడిచాడో అప్పుడే అక్కడ పానుగంటిపట్టణంలో అతను నాటిన నాగమల్లిచెట్టు మాడిపోయింది. అతను చచ్చిపోయినాడని తెలుసుకుని అతని ఆరుగురు తల్లులూ గోడుగోడున ఏడవసాగారు.

ఇది జరిగిన కొంతసేపటికి రెండు గండభేరుండపక్షులు ముక్కున ఏనుగును కరుచుకుని, సముద్రంమీదిగా మర్రిచెట్టు దగ్గిరికి ఎగురుతూ వచ్చాయి. బాలవద్దిరాజు ఈ పక్షులపిల్లలనే పాము బారినుండి రక్షించి తన ప్రాణాలర్పించాడు.

ఈ గండభేరుండపక్షులు అదివరలో చాలాసార్లు బిడ్డలను కనటమూ, వాటిని నాగేంద్రుడు కబళించడమూ జరిగింది. ఈసారి పిల్లలు ప్రాణాలతో దక్కాయి. చెట్టుకింద చచ్చిపడిఉన్న పాము కనిపించింది. దానిని చంపిన కుర్రవాడు కూడా చచ్చిపడి ఉండటం అవి చూశాయి.

ఇది చూడగానే ఒకపక్షి ఎగురుకుంటూ సంజీవి పర్వతానికి వెళ్లి మర్నాడు తెల్లవారేసరికి ఒక సంజీవి పుల్లను తెచ్చింది. అది ముక్కున కరుచుకుని మూడుసార్లు బాలుడిచుట్టూ తిరిగేసరికి బాలుడు నిద్ర

లేచినట్టు లేచి కూర్చున్నాడు. మరుక్షణమే పానుగంటిపట్టణంలో నాగమల్లి చెట్టు చిగిర్చసాగింది.

బాలుడి తల్లుల ఆనందానికి మేరలేదు. వాళ్లారోజు దానాలూ, ధర్మాలూ, సంతర్పణలూ చేసుకున్నారు.

"నాయనా, మా పిల్లలప్రాణాలు కాపాడావు. మేము నీకేమి ఉపకారం చెయ్యగలమో చెప్పు," అని గండభేరుండపక్షులు బాలుణ్ణి అడిగాయి.

"నాకు జీవిగడ్డలో పని ఉంది? అన్నాడు బాలుడు.

"మేము నిత్యమూ అక్కడికి పోతూ ఉంటాము. మాతో రా!" అన్నాయి పక్షులు.

మగపక్షి ఒక తాటిదూలం తెచ్చి ముక్కుతో మధ్య డొల్లచేసింది. అందులో బాలుడు పడుకున్నాడు. రెండు పక్షులూ తాటిదూలం చెరొకవైపునా కరుచుకుని ఎగిరిపోసాగినై.

అవి అలా ఎగురుతూ, సప్తసముద్రాలూ దాటి, రాతిగోడ దాటి, రాతికోట దాటి, ఇనపకోట మధ్య అరణ్యంలో అతన్ని దించాయి.

ఆ అరణ్యం చాలా దట్టంగా ఉంది. బాలుడు తల్లి పేరు తలుచుకుని చంద్రాయుధంతో ఒక్కొక్క వేటుకు ఒక్కొక్క చెట్టు పడగొట్టుతూ ముంతమామిడిచెట్టు చేరుకున్నాడు. దానినికూడా ఒక్క వేటుతో పడగొట్టాడు. దొంతులూ కనిపించాయి.

ఇంతలో గండభేరుండపక్షులు, "అదేమిటి? ఆ చెట్టుజోలి కెందుకు పోతున్నావు? అందులో మాయల ఫకీరు ప్రాణం ఉంది, దానిజోలికి పోతే ఫకీరు నిన్ను చంపేస్తాడు," అని చెప్పాయి.

"ఫకీరే నన్ను తనప్రాణం తెమ్మన్నాడు. నేనాయన నౌకరును," అన్నాడు బాలుడు.

"ఎట్లా తెస్తావు? ప్రతి దొంతిలోనూ ఇనపకందిరీగ లున్నాయి. అవి కుడితే చచ్చిపోతావు," అని పక్షులు చెప్పాయి.

"వాటిని కత్తితో చంపేస్తాను" అన్నాడు బాలుడు.

"వాటి రక్తం చుక్క కింద పడితే వెయ్యేసి కందిరీగలు పుడతాయి. ఎట్లా చంపుతావు? చాల్లే. వెనక్కు పోదాం రా!" అని పక్షులు సలహా ఇచ్చాయి.

"నేనిక్కడ చచ్చి అయినా పోతాను గాని ఫకీరు ప్రాణం తేకుండా తిరిగి రాను, మీరు వెళ్లిపొండి," అని బాలుడు మొండి కేశాడు.

గండభేరుండ పక్షులు బాలుడి కోర్కె తీర్చటానికి ఒక మంచి ఉపాయం చేశాయి. పోతుపక్షి బాలుణ్ణి ఒక దట్టమైన పొదలో కూర్చోబెట్టి వచ్చింది. ముంత మామిడి చెట్టును మూడు తాపులు తన్నింది. ఆ దెబ్బకు దొంతులు పగిలి గండుతుమ్మెదలు రివ్వున లేచాయి. అప్పుడు పెంటిపక్షి బలంకొద్దీ తన రెక్కను విసిరింది. ఆ గాలి తాకిడికి గండుతుమ్మెదలు ఎన్నోమైళ్లు కొట్టుకుపోయాయి. పోతుపక్షి చెట్టు తొర్రలో ఉన్న పంజరం ముక్కున కరుచుకుని తీసుకుపోయి దాన్ని పొదలో ఉన్న బాలుడికిచ్చింది.

"అబ్బాయీ, ఫకీరువాడికి ఈపాటికి తెలిసివుంటుంది. తన ప్రాణాన్ని రక్షించుకునేటందుకు వాడు బయలుదేరి వస్తాడు. నీ ప్రాణమూ మా ప్రాణమూ కూడా దక్కదు. అందుచేత ఆ చిలకను ఇప్పుడే స్వాధీనపరుచుకో," అని గండభేరుండ పక్షులు బాలవర్ధిరాజుకు హెచ్చరిక చేశాయి.

బాలుడు పంజరంలోనుంచి చిలకను తీసి, తన చెవి పోసలు రెండూ దాని

కాళ్ళకు తొడిగి రెంటికీ కొక్కెం తగిలించాడు. దానితో మాయలఫకీరు కాళ్లు పడిపోయాయి.

"నా ప్రాణం ఎవడో అపహరించాడు. లేదా నా చిలక మేతకు పోయి ఏ లతలకో కాళ్లు ఇరికించుకున్నది," అనుకున్నాడు మాయలఫకీరు.

ఈలోపుగా ఈతబొండులో బాలవద్దిరాజును కూర్చోబెట్టి గండభేరుండపక్షులు ఇంటిదారి పట్టాయి. సముద్రాలన్నీ దాటి మర్రిచెట్టు చేరుకున్నాయి. పిల్లలకు మేత బెట్టి బాలుణ్ణి మళ్లీ తీసుకుపోవటానికి సిద్ధపడ్డాయి. కాని బాలుడు కాలినడకను తానే వెళ్లిపోతానని పక్షులదగ్గిర సెలవు పుచ్చుకున్నాడు.

నాలుగురోజులు నడిచి బాలవద్దిరాజు నాగళ్లపూడి గట్టు చేరి తంబళ్ళపెద్దు ఇంటికి వెళ్లాడు.

"బాకీలు వసూలు చేసుకు వచ్చావా" అని అడిగింది పెద్దు.

"బాకీవాళ్ళంతా పరారి అయినారు. పత్రాలు చింపేశాను" అన్నాడు బాలుడు. అవ్వ లబోమని మొత్తుకున్నది.

"ఊరుకో, అవ్వా. రోజులు కలిసి వస్తే ఈ కోటలో సొత్తంతా మనదే అవుతుంది." అంటూ బాలుడు గాండ్లసంగు ఇంటికి పోయినాడు. గాండ్లసంగు నువ్వులు గానుగ ఆడుతున్నది. బాలుడు చిలకను చేత్తో పట్టుకుని ఎగిరి గానుగమీద ఎక్కి తిరగ సాగాడు. వెంటనే బయట తోటలో ఉన్న మాయలఫకీరుకూడా గుండ్రగా తిరగ సాగాడు. బాలుడు గానుగను ఇంకా వేగంగా తిప్పాడు, ఫకీరుకూడా ఇంకా వేగంగా తిరిగాడు.

బాలుడు చిలకను చేత బట్టుకుని ఫకీరుదగ్గిరికి పోయినాడు.

"అరే, నువు నా ప్రాణం తెచ్చావు. నాది నా కిచ్చెయ్యి," అన్నాడు ఫకీరు.

"కొంచెం ఆగరా, ఫకీరూ! బాల నాగమ్మ నీకేమవుతుంది?" అన్నాడు బాలుడు.

"అది నా పెళ్లాంరా," అన్నాడు ఫకీరు.

బాలుడికి పట్టరానంత కోపం వచ్చింది. చిలక కంఠం నొక్కాడు.

ఫకీరు లబలబలాడుతూ, "దాన్ని చంపకు. బాలనాగమ్మ నాకు తల్లి!" అన్నాడు.

"ఫకీరూ, నీదగ్గిర చాలా మంత్రాలూ, భూతాలూ ఉన్నాయిట. వాటిని కాస్త నాకుకూడా చెప్పు." అన్నాడు బాలుడు.

"నా రహస్యాలు నేనెవరికీ చెప్పను." అన్నాడు ఫకీరు.

"చెప్పకపోతే ఈ చిలకను చంపేస్తాను" అని బెదిరించాడు బాలుడు.

దేవుడా అంటూ ఫకీరు తన రహస్యాలన్నీ బాలవద్దిరాజుకు చెప్పాడు. దుడ్డు కర్రా, గోటిచిప్పా, తన మంత్రపు బెత్తాబూ ఎట్లా ఉపయోగించాలో బాలుడికి నేర్పాడు. రాళ్లూ రప్పలూ అయిపోయి కోటచుట్టూ

ఉన్న బాలవద్దిరాజు తండ్రులనూ, వారి సైన్యాలనూ బతికించాడు. వారందరికీ తాను ఎరుకచెప్పమన్నాడు.

బాలనాగమ్మ చెర అయిపోయింది. ఆమెను బాలుడు పల్లకీలో కూర్చోబెట్టి ఒకపక్క గాండ్లసంగునూ, ఇంకొకపక్క ఫకీరునూ మొయ్యమన్నాడు. చేసేదిలేక ఫకీరు పల్లకీ ఎత్తుకున్నాడు. అందరూ కలిసి తంబళ్ళపెద్దుతోసహా బయలుదేరారు.

నాగళ్లపూడిగట్టు దాటి, నయునవాది పట్నం దాటి వీరంగా చిలుకవాదిపట్నం చేరారు.

అక్కడ బాలుడు తాను బతికించిన రాజు కూతుర్ని తల్లిదండ్రుల అనుమతితో మహా వైభవంగా పెళ్లాడాడు. అక్కడి నుండి బయలుదేరి గంగవాదిపట్నం వచ్చి ఆ రాజుకూతుర్నికూడా పెళ్లాడాడు. ఆ తరవాత పులిరాజుపట్నం చేరి పులిరాజు కూతుర్నికూడా పెళ్లాడాడు. అక్కడినుండి బయలుదేరి అందరూ పానుగంటిపట్నం చేరుకున్నారు.

బాలుడికొరకు ఎదురుచూస్తున్న అరుగురు తల్లుల ఆనందానికి మేరేలేదు. ఫకీరువాతపడిన బాలనాగమ్మ తిరిగి రావటం కాకుండా చచ్చారనుకున్న

మొగుళ్లూ చుట్టాలూ తిరిగివచ్చారు. అరుగురు అక్కచెల్లెళ్లూ గాజులబత్తుడి చేత గాజులు తొడిగించుకున్నారు. వారి వైధవ్యం అయిపోయింది.

ఇంత ఆనందంలోనూ ఒక చిక్కు ఎదురయింది. బాలనాగమ్మ భర్త కార్యవద్ది రాజు, "ఇది ఇంతకాలం ఫకీరుదగ్గిర ఉన్నది. ఇది వ్రతం చెడలేదని ఎలా నమ్మటం? నేను బాలనాగమ్మను ఏలను" అన్నాడు.

అప్పుడు బాలవద్దిరాజు సలసల కాగే నూనెలో తన ఉంగరం వేసి తల్లిని తీయమన్నాడు. బాలనాగమ్మ తీసింది.

"ఫకీరుదగ్గిర ఇది ఎన్ని మాయలూ, పసర్లూ నేర్చిందో ? నేను నమ్మను," అన్నాడు కార్యవద్దిరాజు.

బాలుడు పెద్ద అగ్నిగుండం తయారు చేయించాడు. బాలనాగమ్మ అందులోకి దూకింది. కట్టినకోక కాలలేదు, పెట్టిన కుంకం చెదరలేదు. బాలనాగమ్మ ఆ గుండంలో నాలుగు గడియలు నిలబడి పైకి వచ్చింది. ఆమె భర్త ఆనందానికి మేరలేదు.

బాలవద్దిరాజు ఏడుగురు తల్లులూ, తండ్రులూ మళ్లా వైభవంగా పెళ్లి చేసుకున్నారు. ఈ సంబరాలన్నీ అయిపోగానే బాలవద్దిరాజు మాయలఫకీరును వెంట బెట్టుకుని నాగళ్లపూడి గట్టుకు వెళ్లాడు. కోటలో ఉండే సామానంతా బళ్లమీద తన వూరు చేరవేయించాడు.

ఫకీరు, "ఇకనన్నా నా చిలకను నాకిచ్చెయ్యి," అన్నాడు. బాలుడు ఇవ్వనన్నాడు. ఫకీరు ఆత్రంగా బాలవద్దిరాజు చేతిలోంచి చిలకను లాక్కోబోయినాడు. చిలక తల బాలవద్దిరాజు చేతిలో మిగిలిపోయింది. మొండెం ఫకీరు చేతిలోకి వచ్చింది. 'యాఅల్లా, యాఖుదా' అంటూ మాయలఫకీరు ప్రాణాలు విడిచాడు.

బాలవద్దిరాజు బళ్ళకెక్కించిన సామానులు తిరిగి తెప్పించి, ఫకీర్లను పిలిపించి అన్నదానాలు చేసి, ఒక పెద్ద తోట వేయించి అందులో ఫకీరుకు గోరీ కట్టించి, గోరీదగ్గిర పెద్ద కొట్టు కట్టించి, అందులో ఫకీరు ఆస్తి అంతా ఉంచాడు. ఫకీరుపేర నిత్యమూ సాంబ్రాణి వేయటానికి ముప్ఫై మంది ఫకీర్లను పెట్టి ఆ ఆస్తి వారిని అనుభవించమన్నాడు.

బాలుడు ఇంటికి వచ్చి అత్తవారిచ్చిన ఆరు రాజ్యాలూ ఏలుతూ తల్లులతోనూ తండ్రులతోనూ సుఖంగా జీవించాడు.

(అయిపోయింది)

